

0.1 w1 Pracovna – režijní verze

Význam scény:

Artie potřebuje (zatím není nikde vysvětleno proč) získat Artura pro svůj plán. Proto využije situace a snaží se jím manipulovat. Jeho motivace se vůbec neodhalí, Arturova je naznačena.

Téma či motiv scény:

Artieho manipulace Arturem.

- Do zabití Artura 1 jej „zpracovává“ – snaží se získat jeho důvěru, přesvědčit jej, že on – Artie všechno zná a ví.
- Po zabití jej už chce vést svým směrem.

Na scéně je pracovní stůl, na němž jsou papíry a psací potřeba, křeslo, vše tak, že sedící nemá možnost vidět na dveře. Někde na okraji scény, sotva v dohledu je stoleček s telefonem.

Přichází Artur se šálkem čaje. Slastně se nadechne vůně a zasněně přejde svůj stůl. Když se vzpomene, trochu zmateně se vrací. Položí šálek na kraj stolu vzdálený od jeho židle. Sedne si, pravou rukou vezme papír, začne číst a levou šmátrá po šálku. Nemůže jej najít, podívá se, zjistí, že na něj nedosáhne. Vstane i s papírem, jde si pro šálek, a následně si se šálkem v levé a papírem v pravé opatrně sedá. Právě v tu chvíli vpadne Artie a Arturovi obojí vpadne z rukou.

Artie přijde už dřívě, podívá se na hodinky, zjistí, že je ještě čas. Samolibě se usměje do publika, odloží si krabici vyleští si boty papírovým kapesníkem. Chce si jím vyleštit i hůlku, ale zahodí jej na zem a raději vytáhne čistý. Pak už vrazí dovnitř.

Artie: *srdečně rozpřáhne ruce*
Arture!

Artur: *vyskočí, ustoupí. Protože je v šoku, neví co říct, jednou dvakrát naprázdno polkne a už trochu hystericky:*
Rozlil jste mi čaj! Zavolám policii.

Artie: *Ležerně si sedne na stůl a konejšivě:*
Uklidni se, Arture.

Artur:
Nevidím důvod, proč bych se měl uklidnit! Jste nezvaný host v mém domě, okamžitě se mi prokažte nějakým průkazem! *Během poslední věty nesměle ukáže na Artieho, avšak stejně ustupuje.*

<Artur ustupuje směrem k telefonu.>

Artie: *vstane, pomalu jde směrem k Arturovi. Mluví ještě konejšivěji.*
Ze mně strach mít nemusíš, Arture.

Artur: *se dvěma třemi rychlými kroky*
<vykřikne do vzduchu>
K divákům: Policie! Nesměle ukáže na Artieho: Zločinec!

Artie:
<velmi podrážděně>
K divákům: Já nejsem žádný vyvrhel. K Arturovi, ten zase zpomalí pohyb, ale přesto po "zločinci" udělá malý krůček. Ani zločinec!

<Artur stále ustupuje k telefonu.> *Když se Artie dívá, Artur ustupuje velmi pomalu, neznatelně, aby si Artie nevšiml..*

Artie: *všiml si...*
<výhružně namíří na Artura hůlku>
Sedni si, sic zemřeš! *(Nebude-li tam židle, tak: Stůj, sic zemřeš!)*

Artur: *strne na místě, zkrří ruce před obličejem*

<zmateně>
Vrahu?

Artie:

<zuřivě zašermuje>

Neříkej mi TAK! JÁ nejsem ten, z koho bys měl mít panickou hrůzu hraničící s existenciální úzkostí. Přišel jsem tě varovat, jsem totiž <hraná hrdost> *otočí se k divákům, přejde dopředu, čehož pochopitelně využije Artur a opatrně přiběhne až k telefonu.* soukromý...filosof, metafyzik, fyzik, příležitostný detektiv. *Výčet člení, hrdě s úsměvem.*

Artie: *Zjistí, kde je Artur. Jako by nevěřil, co to ten nešťastník provádí. Stojí na místě asi uprostřed scény. Přehodí hůlku z ruky do ruky, nebo udělá jiné gesto hůlkou.*

Tvá naivita je pobuřující! Snad nemáš utkvělou ideu, že ještě za pár minut postávání u telefonu budeš spokojeně dýchat vzduch tohoto světa?

Artur:

<do sluchátka>

To je policie? *Zajímavě, ustrašeně.*

Artie:

Mohu ti zaručit, že za pár minut budeš spíše dýmat novým otvorem ráže 9 mm ve své hlavě, který sis tam sám zasadíš!

Artur: *Během této repliky Artie pomalu jde k Arturovi tak, aby právě na konci přišel. Artur může ustupovat na dosah sluchátka.*

Chtěl bych nahlásit něco, z čeho se nyní vyklubala sebevražda. Ne, nedělám si legraci. Dobrá, pospěšte si. Nepravděpodobná 1729. <zavěsí>

<k Artiemu>

Tak, policie zde bude co nevidět, a já vás, pane *hlas mu vypoví, odkašle si a znovu: pane,* mohu ujistit, že sebevraždu páchat nehodlám.

Artie:

<Podívá se na hodinky> *Chtělo by to gesto, které by mohlo znamenat i přípravu smrtícího nástroje.*

Já, Arture, mohu ujistit tebe, že o sebevraždu v tradičním slova smyslu se v tomto případě nejedná. Přece však to budeš ty, kdo zmáčkne spoušť a učiní z tvých tapet *rozhlédne se po tapetách, ukáže hůlkou, což využije k cestě na cílové místo* levný expresionistický brak! *S "brakem" si dřepne.*

<Artie pomalu mění polohu tak, aby nestál případně kulce v cestě> *Tj. odchází k Arturovu stolu, tedy napětí povolí. Artie se schová za stůl.*

Artur:

Vy jste opilý!

<V tom se otevrou dveře, do místnosti vstoupí další Artur, pistole již míří na Artura u telefonu. Artieho si zprvu nevšimne.>

Střelec:

Konečně jsem tě našel, Art- *Míří napjatou rukou. V tu chvíli jej Artie trefí hůlkou do lokte, Artur s výkřikem Aaaaaa! ruku v lokti pokrčí. Artie jej trefí do zápěstí do zápěstí – Artur opět s Aaaaaa! pokrčí zápěstí, takže namíří na sebe. Artie jej klepne přes prsty, Artur asi bez Aaaaaa (ale možná se zasténáním nebo zachrčením) padne.*

Artie:

<radostně> *Během repliky vyjde zpoza stolu, asi zůstane uprostřed scény.*

Výborná spolupráce, Arture! <otírá si hůlku kapesníkem> Vděčíš mi za svůj život. Není třeba propadat emocím a děkovat mi, *stačí, budeš-li dále plnit všechna má doporučení a příkazy.*

Artur: *poklekne k mrtvému.*

Pane bože, vždyť on vypadá jako já!

Artie: *repliku asi jen doprovodí nějakým gestem hůlky. Musí zde vyjádřit svou převahu, aby vyloučil jakoukoli možnost Arturova odporu.*

Tvé pozorovací schopnosti jsou – téměř – na shodné úrovni s těmi mými. Totiž nejenže vypadá jako ty, *opře se o hůlku* jsi to ty.

Artur: *vstane, obrátí se na Artieho, ale odstupuje od něj*

Jak je to možné? Klon?

Artie: *Přísně, jako by jej napomínal.*

Arture, neplácej nesmysly. Tohle není žádná levná sci-fi. My žijeme v možném světě! *Podívá se na hodinky a: Vzmuž se, prosím tě, pojd' me –*

<Artur zjistí, že mrtvý není oholený. Postaví se.>

Představení Artieho sem vůbec nezapadá, rozbíjí chod děje. Ale těžko se hledá jiné místo...

Artur: *vpadne do řeči, ovšem odvahu jen hraje, hlas mu na začátku selže. Zároveň náznakově jako by směřoval konfrontačně k Artiemu, ale ve skutečnosti spíše zase kousek ustoupí.*

Pane, pane, navzdory tomu, že vy mé znáte, mně vaše jméno poněkud uniklo.

Artie: *s přehrávaným přátelským tónem, přeslazeně. Při otázce popojde s hranou familiárností k Arturovi.*

Jméno pronese významně k divákům, při poslední větě může chytit hůlku oběma rukama za hlavou.

Proč tak formálně, Arture? Mé jméno je *dá najevo, že si vymýšlí, např. se podívá na strop* Rudolf <zaváhá> Tatarský, přátelé a známí mi ale říkají áR Tý [Artie].

Artur:

<zabrblá>

Rudolf, Artie.

<normálně> *popojde k mrtvému*

Když to není klon, co to tedy je?

Artie: *Při prvních dvou větách hůlkou dloube do mrtvého*

Je to tvůj dvojník. Dvojník z jiného světa, který je tomuto světu docela dostupný. *S hranou bagatelizací. Mávne rukou, otočí se od diváků doprava.* Nebudu tady všechny zdržovat vysvětlováním argumentu eM eR Dé El.

Artur: *Po kratším přemýšlení.*

M. *pauza* R. *pauza* D. *naopak bez pauzy, rychle.* L.?

Artie:

<netrpělivě> *Obrací se zpět do středu.*

Bud' s podobným frázováním jako Artur výše, nebo celé rychle. Modálního realismu Davida Lewise! *Následující větu musí Artie oddělit nějakým pohybem.* Než se ale dostane na podrobné vysvětlení, měli bychom nejspíš opustit tento svět.

Artur:

Ale, ale – ještě jsem nedopil svůj dopolední čaj. Jde ke stolu a snaží se předstírat pít z převráceného hrníčku.

Artie: *První věta s hraným rozhořčením nad Arturovou nevděčností.*

Přece jsi mi – mými slovy – slíbil poslušnost a následování. Dodává už klidněji další argument, aby Artura dostal tam, kam potřebuje. A také nezapomeň, Arture, na to, že jsi zavolal policii. Vzhledem k průměrné reakční době složek integrovaného záchranného systému a policie tu budou za – (zamyšlení) 158 sekund.

Artur: *Zděšeně, bezradně, zoufale padne na židli.*

Pane bože...

Artie:

Musí jej povzbudit, proto první větu říká chlácholivě, starostlivě, téměř otcovsky. Nepropadej panice a vyslechni si mou nabídku. Policii jsi nahlásil sebevraždu, k níž zde, *- jde k mrtvole, opět do ní dloube* – alespoň pro jejich omezené deduktivní schopnosti, došlo. Zdá se tedy, že jediným problémem je, kam s tebou. *Ukáže hůlkou na*

Artura. Protože jestli zde zůstaneš, mohlo by to vyprovokovat nejen podezření z nějakých nekalostí, ale především vlnu nepřijemných otázek po podstatě života, vesmíru a vůbec. *Předchozí věta s přehrávanou závažností k divákům, Artie také jde směrem k nim. – S následujícími větami – pronášenými přesladce, kýčovitě – jde k sedícímu Arturovi, a s poslední otázkou mu dokonce nabídne ruku. Ovšem měl by to udělat tak, aby přitom bylo jasné, že to není zcela upřímné.* Pojd' tedy se mnou do světa, nebo spíše do světů. Třeba společně nalezneme ten, který se ve filosofických mýtech nazývá *nejlepším z možných světů - tohle musí být řečeno tak, aby bylo jasné, že jde jen o vějičku.* Co říkáš?

Artur: *Trucuje.*

Říkám, že nechápu, co máte na mysli. Kam že půjdeme?

Artie:

<začíná být netrpělivý, tlačí jej čas> *Dotčeně stáhne nepřijatou ruku, ale ovládá se, aby dosáhl svého cíle. Poodchází, v intonaci je cítit skrývané rozhořčení.*

Stačí věřit, Arture. Stačí věřit, že by se věci mohly mít i jinak, než se mají ve skutečnosti. *Obrat k Arturovi:* Věříš tomu?

Artur:

<opatrně> *Jakoby s otazníkem.*

Ano.

Artie: *Už si je jistější, tón je veselejší, při „vid“ opět až nasládlý.*

Vida, pak tedy věříš i tomu, že existuje mnoho způsobů, jak by se věci mohly mít, vedle způsobu, jakým se mají, vid'?

<Artur příliš nechápe>

Jinými slovy, věříš v existenci možných světů! *Vítězoslavně, důrazně. Gesto naznačuje, že bude ještě pokračovat.*

<Ozve se bouchání na dveře> *Artur sebou trhne, Artie dá gestem najevo netrpělivost.*

Hlas:

Zde zákon, jménem policie otevřete!

<nezřetelné mumláni>

Artie: *Mluví znatelně rychleji, chodí rychleji. Během první věty jde k Arturovi, během druhé od něj, ale na jejím konci se rázně zastaví a ukáže hůlkou na Artura.*

Představ si nějaké rozhodnutí, které si vyčítáš. A teď si rychle představ, jaké by to bylo, kdyby jsi se tehdy rozhodl jinak.

Artur:

<zasněně> *Vstane, jde k divákům, možná překročí mrtvolu.*

Ach, Lásko!

<Jiné bouchání na dveře>

Jiný hlas:

Zde policie, jménem zákona otevřete!

Artie: *Vezme jej kolem ramen a odvádí, před dveřmi jej pustí, aby mohl mluvit s kočkou.*

Vzpamatuj se, Arture, a následuj mé kroky.

<Zatřese krabicí od bot a zašeptá k ní:>

Artie: *Jakoby zařikávadlo, změněným hlasem.*

Je-li v baru prázdný, pak jestliže barman nenalévá, je v baru stále prázdný.

<Prudce otevře dveře, pokyne Arturovi a projde.>

Artie:

A zavří za sebou.

<Artur projde a zavře dveře, které se ihned otevřou, a dovnitř vpadne policie.>
TMA